

Gradimo li 'kao za sebe' ili...?

Stariji građevinar se spremio otići u mirovinu.

Svom poslodavcu je rekao da želi napustiti posao i živjeti miran život sa svojom ženom i obitelji. Nedostajat će mu prijatelji, suradnici i dobra plaća, ipak potreban mu je miran život.

Poslodavcu je bilo žao kad je saznao za tu vijest. Poduzeće napušta dobar i pouzdan radnik. No zamolio je radnika da sa svojim timom izgradi samo još jednu kuću. Tražio je to od njega više kao osobnu uslugu.

Građevinar je pristao, iako preko volje. Skupio je ekipu, opremu i materijal. Nezadovoljan u mislima i u srcu radio je preko volje.

Kad je kuća bila gotova poslodavac je došao provjeriti posao. Prišao je radniku i u ruke mu gurnuo ključeve od kuće govoreći:

To je tvoja kuća, moj poklon tebi!

Kakav šok! Neugodna situacija!

Da je znao da kuću gradi sebi, napravio bi je bolje, puno bolje!

Sada će morati živjeti u kući, koja nije bila najbolje sagrađena niti je izgrađena sa srcem.

Slično je s nama.

Naše živote gradimo odsutno, idemo linijom manjeg otpora, odupiremo se promjenama ako od nas traže zalaganje. U ključnim trenucima našeg osobnog i profesionalnog života ne pokažemo ono najbolje što nosimo u sebi.

Zatim se zgrozimo nad spoznajom da živimo u kući u kojoj ne želimo živjeti, a moramo, jer smo ju sami izgradili.

Da smo prije znali... gradili bismo puno drukčije!

Svakog dana gradimo svoju životnu kuću, zabijamo čavle, postavljamo podove, dižemo zidove....

Mudar graditelj svakom opekam, svakim trenutkom zida svoj dom, da bi to bio dom radosti i ljubavi.

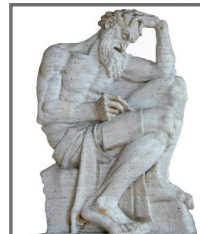
Život je projekt koji gradimo po načelu "sam svoj majstor"!

Naš današnji život je rezultat naših odnosa i izbora iz prošlosti. Naš sutrašnji život bit će rezultat naših sadašnjih odnosa i današnjih izbora.

Švaki dan je izgubljen, ako nismo uputili osmjeh, pružili potporu, pokazali suosjećanje, podijelili radost, voljeli...

**Tko se stalno oslanja na državu
nikad neće prohodati.**

(Karlo De Benedeti)

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

II. NEDJ. KROZ GOD. - 20.I.2013.

Broj: 4(298)

SVADBA U KANI

**Kad ponesta vina, Isusu će njegova majka:
"Vina nemaju."**

Kaže joj Isus: "... još nije došao moj čas!"

Nato će njegova mati poslužiteljima:

"Što god vam rekne, učinite!"

SVJEDOCI VJERE u hrvatskom narodu

Službenica Božja MARIJA KRUCIFIKSA KOZULIĆ (1852-1922)

Majka Marija Krucifiksa Kozulić rođena je 20. rujna 1852. u Rijeci. Potječe iz uzorne kršćanske i bogate obitelji s otoka Lošinja. Njen otac i generacije njenih predaka bili su poznati brodovlasnici i kapetani. Već je od rane mladosti pokazivala težnju za pobožnošću i duhovnošću. Od obitelji je naslijedila pobožnost prema Presvetom Srcu Isusovu.

Završila je građansku i glazbenu školu kod sestara benediktinki u samostanu sv. Roka u Rijeci. Poznavala je više stranih jezika (talijanski, njemački, francuski i mađarski) te bila stručna u šivanju i vezenju svih vrsta crkvenog ruha u svili i zlatu. Premda ni u čemu nije oskudijevala, imala je istančan osjećaj i ljubav prema siromašnima i slabima, kao i težnju prema dubljem duhovnom i vjerskom životu.

Bila je učiteljica glazbe i zabavišta, no vrlo krhkog zdravlja.

Zbog materijalnih teškoća obitelj Kozulić se 1879. preselila u Trst. Marija se zaposlila u jednoj radionici i trgovini crkvene odjeće, skrbila je o jednoj starijoj gospođi i kao članica Pobožne udruge Kćeri Presvetog Srca Isusova, koju je te iste godine osnovao kapucin o. Arkandelo iz Camerina, posvetila se vjerskoj i moralnoj pouci djevojčica, osobito siromašnih, i skrbila za siromašne i umiruće po obiteljima. Uza sav posao nalazila je vremena za molitvu i adoraciju pa je i druge na molitvu poticala. Svojeručno je prepisivala i umnažala brojne molitve i pobožnosti te ih poštom slala u Rijeku, Lošinj i druga mjesta. U Trstu je Marija bila zapažena po svojoj pobožnosti, duhovnosti i neumornom apostolskom djelovanju.

U 29. godini života položila je zavjet čistoće. U Trstu je stvorila odluku da će sav svoj život posvetiti odgoju i obrazovanju ženske mladeži.

Stekavši duhovno i apostolsko iskustvo u Trstu, vratila se u Rijeku 1889. god. O. Arkandelo imenovao ju je ravnateljicom riječkog ogranka Udruge. Uvidjevši siromaštvo u gradu Rijeci, Marija je kao laikinja utemeljila 1895. Zavod Presvetog Srca Isusova u koji je kasnije prihvaćala siromašnu djecu iz svih krajeva naše domovine, bez obzira na vjeru i narodnost. Otvorila je i dječji vrtić i blagdanski oratorij, a skrbila je i za mnoštvo djece izvan Zavoda koja su dolazila na prehranu i vjersku poduku.

Riječani su je zvali "Majkom brojne djece".

O. Arkandeo je napisao Konstitucije za redovničku zajednicu koje je ona pod njegovim vodstvom dopunila. Pravila i Konstitucije je odobrio 6. srpnja 1899. senjsko-modruški biskup Antun Maurović i time je osnovana redov-

Marija Kozulić
kao 15-godišnjakinja

nička zajednica posvećena Presvetom Srcu Isusovu. Svrha je Družbe odgoj i obrazovanje siromašne djece i ženske mladeži. Redovničku odjeću Marija Kozulić oblači 1904. godine i polaže svete zavjete uzimajući ime s. Krucifiksa (Raspeta). Majka Krucifiksa bila je žena duboke kontemplacije i euharistije iz koje je crpila svu snagu za svoj apostolat. Njezino je geslo: "Jaslice, križ, euharistija - tri čuda ljubavi!".

Prvi iskorak Družbe iz Rijeke bio je na otok Krk 1914. g., a naša župa, Risika, imala je čast biti joj tada domaćinom. O vezi Majke Krucifikse i njezine Družbe s Risikom pisali smo u Svetom imenu br. 7/2008(77).

Evo dijela tog napisa:

"Osamdesetogodišnja starica Marija Brusić iz Risike (zvali su je Marejka) ponudila je sestrama svoju kuću i zemljišni posjed s namjerom da se sestre za nju brinu do njezine smrti. 19. ožujka 1914. došla je u Risiku majka Krucifiksa te je odvela staricu i smjestila je u samostan u Rijeci. Dobila je dopuštenje krčkog biskupa A. Mahnića da dovede sestre u Risiku i tako je nastala njihova prva filijala izvan Rijeke. ... Sestre su siromašnu kućicu prvo preuredile i podigle na kat. Na katu su uredile i malu kapelicu. Početak je bio vrlo mukotrpan i skroman. Kuća je mogla primiti oko 12 djevojčica. M. Utemeljiteljica je željela da taj dom posveti sv. Josipu, jer su ga upravo na njegov blagdan i dobile. Tako je Risika dobila "Sirotište sv. Josipa"....

Bjesnio je I. svjetski rat, neimaština je bila velika i sestre su u Risiki jedva vezivale kraj s krajem. Majka Utemeljiteljica ih je češće posjećivala i ostajala s njima par dana, a 1916. g. se - stjecajem okolnosti - stalno preselila u Risiku, gdje je boravila tri godine (do pred kraj 1919.)"

Utemeljiteljica M. Marija Krucifiksa udahnula je svojoj Družbi kristocentričnu i marijansku duhovnost. Središte je te duhovnosti štovanje otajstva Kristova Srca, osobno predanje i posveta Presvetom Srcu Isusovu, pod zaštitom Bezgrješne Djevice. Sestre sjedinjujući se s Kristom Raspetim i živeći po svetim zavjetima u zajednici, u jednostavnosti, poniznosti i ljubavi daruju svoj život za svetost Crkve i spasenje svih ljudi.

Umrla je na glasu svetosti, 29. rujna 1922. godine u Rijeci. Posljednje riječi bile su joj: "Rado ostavljam zemlju, jer sam izvršila svoje poslanje." Njeno tijelo počiva na gradskom groblju Kozala u Rijeci. U tijeku je postupak da se proglasi blaženom. Njezino djelo nastavile su njezine duhovne kćeri Družbe Presvetog srca Isusova djelujući u šest biskupija u Hrvatskoj, Italiji i Njemačkoj. U Rijeci je 28. travnja 2008. svečano postavljena ploča s imenom ulice Prolaz Marije Krucifikse Kozulić

Kuća u Risiki u kojoj je bilo
Sirotište sv. Josipa

Izvor: wikipedia i dr.